

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

12. Lucta parentis filios vendituri.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

D. Ambrosij verba sunt, etiam ad famis necessitatem accommodanda: *Vidi ego pauperem duci, dum cogere tur solvere, quod non habebat: Trahi ad carcerem, quia vinum deesset ad mensam potens: deducere in auctorem filios suos, ut ad tempus pœnam differre posset, inuenturus fortè aliquem, qui in illa necessitate subveniret. Redit ad hospitium cum suis pauper, diruta spectans omnia, nihil sibi ad cibum relictum: Ingemiscens filiorum famem, dolens, quòd eos non potius ei, qui posset pascere, vendidisset. Redit ad consiliu, vendendi sumit arbitrium. Compugnabant tamen inopia injuria & paterna pietatis gratia, Fames urgebat ad pretium, natura ad officium, Commori filijs magis paratus, quàm à filijs separari; saepe gradum protulit, saepe reuocavit. Vicit tamen in eo necessitas, non voluntas, & ipsa concessit pietas necessitati. Hucusque facti narratio. Addit his postea cogitationes ex affectu paterno inter se pugnantes, cerra mentisque mentis, in durissimo liberorum suorum casu, mirificè fluctuantis; quo ferè etiam modo alij SS. Patres distractum curis agitatumque Abrahæ animum, filium suum Deo in sacrificium immolaturi, oratorum coloribus vndecumque adhibitis, descripserunt.*

Consideremus nunc patria mentis procellas, ait, exestuantis, quem de filijs prius traderet. Quem, inquit, vendam priorem? Scio enim, quod non satis est vnius pretium ad partem reliquorum. Hoc solum diues fecunditas ad arumnam. Quem offeram? Quem frumenti auctorem libenter aspiciet? Primogenitum offeram? Sed primus me Patrem vocavit. Hic est maior ex filijs, quem congruè honoro senioris. Sed juniorem dabo? At istum teneriore amore complector. Illum erubesco, huius misereor. Illius gradum suspiro, huius atatem. Ille iam sentit arumnam, iste ignorat. Flectit me illius dolor, huius inscitia. Ad alia me conferam. Ille mihi plus blanditur, iste plus verecundatur. Ille parenti similior, hic utilior. In illo imaginem meam vendo, in isto spem meam prodo. Me miserum! non inuenio quid faciam, non habeo quod eligam. Circumuallant me facies calamitatum, arumnarum chorus. Ferina hæc rabies est, eligere quem tradas. Fera ipsa cum pericula imminere proli, ac sibi sentiunt, solent eligere, quos liberent, non quos offerant. Quomodo igitur discernam affectum naturæ? Quomodo obliuiscar, quomodo exuam Patris mentem? Quomodo filij auctorem nemo constituam? Quo sermone paciscar pretium? Quibus tradam
manibus

XI.

S. Ambros. lib. de Nabuzhe. c. 5.

S. Ephrem in Abrahæ encomio. S. Chryf orat. de Abraham! & serm. 7. in 2. Cor. & lib. ad scandalum passos. cap. 10. & ipse S. Ambros. lib. 1. de Abr. cap. 8.

XII.

manibus in seruitutem filium? Quibus oculis aspiciam seruientem? Quibus oculis discedenti valedicam? Quibus factum excusam sermonibus? Fili, ego te pro meo cibo vendidi. Funestior ergo iam pauperis mensa, quam diuitis. Ille addicit alienos, ego meum vendo. Ille necessitatem imponit, ego affero voluntatē. *Vi sit excusabilior causa; adiciam: Fili, pro fratribus tuis seruias, ut illis quarantur alimenta. Et Ioseph à fratribus suis in seruitutem venundatus est, postea & ipsos, & patrem paupit. Respondebit & ille: Sed non eum vendidit pater, sed fletum amissum. Sed postea etiam ipsi in potestatem diuitis venerunt, & vix postea potuerunt liberari. Genus eius diuitijs Aegypti, multa atate, seruiuit. Vende me postremò pater ea condicione, ne diuites emant. Hac si fatear vera, quid faciam? Nullum vendam. Sed cum unum considero, omnes videbo fame pereuntes. Si unum tradam, quibus oculis videbo ceteros de mea impietate suspectos, ne alios quoque vendam? Quo pudore regrediar domum? Quo modo intrabo? Quo habitabo affectu? qui mihi ableganti filium, quem morbus non absumpsit? non mors abstulit? Qua conscientia considerabo mensam meam, quam sicut nouella oliuarum in circuitu tot filij vestiebant? Lapidem ista moueant. Quare his recensitis, istum epilogum adjungit Ambrosius: Hac pauper, te presente deplorat, & tibi, auaritia, aurem obstruit, nec mens tua facti miserabilis horrore mollitur. Totus populus ingemiscit, & solus diues non flecteris. Hæc D. Ambrosius, quæ sæpius cogitantur, dicuntur, sunt à famem passis, & tamen auaros non flectunt; non molliunt lapideos, non frangunt ferreos. Sed quis pater talia audiendo, vel spectando Temperet à lachrymis? An non mille mortes ille huiusmodi miseræ in liberis videndæ atque experiundæ iure præoptet? Sed de hoc argumento plura se se offerunt à nobis discutienda.*

CAPVVT XI.

Cur pestem non solum præ bello, sed etiam præ fame in penam suam elegerit Dauid?

I.
2. Reg 24. 2.

Amem peste magis formidandam esse, etiam sapientissimi Regis calculo confirmatur. Iusserat Dauid populum numerari, & tamquam in populi sibi subiecti multitudine glorians superbe peccauit. Ad quod delictum